

Probeer uw kinderen niet te redden



THEATER

België, een sprookje
HETPALEIS, Antwerpen

EVELYNE COUSSENS

Met *België, een sprookje* schreef Frank Adam een theatertekst die het collectieve onderbewustzijn van een heel land fileert. Dat is spannend, en De Roovers hebben er bij HETPALEIS scherp jeugdtheater van gemaakt.

Het moet geleden zijn van Eric De Volders *Diep in het bos* (1999) dat een theatermaker erin slaagde om zonder slappe actualisering de diepe malaise van een hele natie te vatten. De Volder en componist Dick van der Harst verwerkten toen de Dutroux-affaire in een zangspel, genoeg om stem te geven aan de onmacht en onbegrip van een heel land.

Wat Frank Adam doet met *België, een sprookje* is van dezelfde orde, al is zijn filmische stijl absurder dan

het muzikale idioom van De Volder. Ogenschijnlijk is *België, een sprookje* een groteske whodunit waarin een melkboer en een oud-kolonel op zoek gaan naar de

Ogenschijnlijk is
dit een groteske
whodunit met
een melkboer en
een oud-kolonel

waarheid rond de zelfmoord van een meisje en de verdwijning van een jongetje.

In feite zijn hun belevenissen echter ondergeschikt (en onderworpen) aan het decor waarin ze ronddolen; alsof ze zich achteloos in de muil bevinden van een grommend dier dat ieder moment de tanden op elkaar kan zetten. Dat beest is het fictieve land 'België': ons landje, maar in een toekomstige staat van aftakeling, een land waarvan het onderbewustzijn naar buiten is geplooid

en alle angsten en verlangens van zijn bewoners aan de oppervlakte drijven.

Veel schokkender dan de ontknoping is de genadeloosheid waarmee Adam in een verkillende epiloog de deur sluit voor de verlossende katharsis van de fictie: er is geen ontsnapping uit de nachtmerrie, de nachtmerrie is de realiteit. Dus: 'Probeer uw kinderen niet te redden als ze niet te redden zijn.' Heftig.

Nog tot 1 april in HETPALEIS

DM 17.03.2016